

hvorledes forholder det sig med disse 7 §? De 3 af dem gaae til Forhøielse af Godtgjælfelsen for Undermundering, og man kan ikke nære ringeste Tvivl om, at de ogsaa ville gaae med. Der bliver altsaa et Bespisningsstillæg af 4 § tilbage. Nu siger den almindelige Lønningslovs § 32, at naar en saadan Menig, det vil sige med 6 Maaneders Tjenestetid eller derover, der har 22 § + 2 § eller 24 § daglig i Løn, faaer, naar han ligger f. Ex. i Garnison, ved umiddelbar militair Foranstaltning fuld Forpleining, fradrages der 14 §, saa at han altsaa har 10 § tilbage under almindelige Freds- og Garnisonsforhold til sine daglige Fornødenheder. Nu udecommanderes en saadan Mand i Felten. Saa siger Lønningsloven, at naar han faaer Felttillæg, falde de 2 § bort, tilbage har han altsaa 22 §, og 4 § foreslæaes her efter det Anførte som Tillæg, det er altsaa 26 §, medens han før havde 24 §, men efter § 21 skal der fradrages ikke 14, men 18 § for fuld Bespisning, og 18 § fra 26 giver 8. Altsaa hjemme i Fredsforhold, i Garnison, har han, naar han faaer fuld Forpleining, 10 § til sine øvrige Fornødenheder daglig, men under Feltforhold faaer han kun 8 § efter Bestemmelserne i § 2, og tager man Cantonnementsstillæget for de samme Følk, Undercorporaler og Menige, efter § 10, vil man see, at det Samme vil blive Tilfældet, nemlig, at de der ligeledes ville faae 4 § Forpleiningstillæg, og at der accurat er de samme Satser. De faae da kun 1 § til i Undermunderingspenge; men det kan man maaffee antage for at være tilstrækkeligt. Denne ene Stilling veier altsaa op mod de 3 § i det andet Tilfælde, og saaledes stiller Sagen sig altsaa med Hensyn til Bespisningen paa samme Maade her som med Hensyn til det af mig før omtalte Felttillæg. Her er altsaa Reglen om, at Tillæget udgjør $\frac{1}{3}$, slet ikke fulgt. Men for det Andet ere disse 7 §. og disse 5 §. for Størstedelen illusoriske, ifølge visse Bestemmelser i Lønningsloven og i § 21 i nærværende Lov. Med Hensyn til de 5 §. skal jeg bemærke, at Forholdet endogaa for-

saavidt stiller sig værre, end jeg før nævnte, som han ialt kun faaer 4 §. i Bespisningsstillæg, mens der i Genhold til § 1 i Lønningsloven og § 21 i dette Udkast afdrages ham 6 §. i de Tilfælde, han faaer Forpleining. Naar vi nu gaae over til Bestemmelsen i § 5, da sætter denne som Regel, at Styrken i de aarlige Dvelfesleire betragtes med Hensyn til Bestemmelserne om Tillæg som staaende paa Feltfod, og betragtes altsaa accurat paa samme Maade, som naar Hæren sættes paa Krigsfod. Der er imidlertid en overordentlig stor Forskjel paa at ligge paa et Sted, ligge roligt i Leiren ved Hald, hvor man iforveien har kunnet antage Marktetendere, og hvor en Samling af Tropper ikke giver Anledning til nogen sær Forbyrdelse af Prisene, og paa at ligge under saadanne Forhold, som finde Sted under en Krig, hvor man flakker omkring fra eet Sted til et andet. Jeg troer, at naar vi virkelig have Krig, og Hæren staaer i Marken for at vove Liv og Blod for Fædrelandet, da maae vi ikke være altsfor sparsomme med de Tillæg, vi yde dens Befalingsmænd og Menige, og jeg troer heller ikke, at de Udgifter, som derved blive nødvendige, kunne siges at være betydelige i Sammenligning med alle de andre Udgifter, som Krigen ellers medfører. Jeg troer ikke, at det kan have nogen væsentlig Betydning, om der da udgives nogle Lufind Daler mere om Maaneden til Tillæg, saameget mere, som disse Tillæg kunne have deres Betydning for Krigens Førelse. Jeg troer derfor, at Bestemmelsen med Hensyn til Felttillæg for Hæren paa Krigsfod maa behandles for sig og maa ordnes efter en anden Scala og undergives en anden Bedømmelse end Bestemmelsen med Hensyn til det, man kalder Feltfod under de aarlige Dvelfer. Det er den Hovedindvending, jeg har mod dette Forslag, at det ikke skjælnes imellem disse to Tilfælde. I §§ 7 og 8 omtales Commandotillæget, men om det der brugte Udtryk „Feltfod“ ogsaa skal have Hensyn til de aarlige Dvelfesleire, fremgaaer ikke klart af § 5, skjøndt det synes ifølge Motiverne at være